

ՀՈՒԴԱՅԻ ԶՂՋՈՒՄԸ

(Մենախոսություն)

Գ. ԲԱՇԽՆՁԱՂՅԱՆԻՆ

Բարձ ի մեղուցելոյս ըզհողմ մահու խռովութեանս,
Զի հանգկցե յիս ամենակալ Հոգիդ խաղաղութեան:

(Գ. ՆԱՐԵԿԱՑԻ)

Ների՛ր, ներում շնորհիր, խռովահույզ իմ հոգուն
Եվ արնածոր սրտիս մեջ խաղաղության քո լույսից
Մի վառ կաթիլ ցողիր, Տե՛ր, զի անպոր եմ ես տանել՝
Ով արդարն բարեգութ, չար կապանքներն իմ հոգու:

Ահա խաչեր երեք հատ, սակայն մեկն է ինձ կանչում.
Գիշերվա մեջ խավարչտին ամենօրինյալ քո հոգին
Իր բարության բարձունքից ինձ ներում է շնորհում.—
Բայց խոցոտված իմ հոգուն Տիեզերքն է ծանրանում:

Ես ուզում եմ հեկեկալ, խաչվել մահին քեզ պես, Տե՛ր.
Դառնալ զղջման նշավակ՝ անցորդների հայացքին,
Հետո թաղվել այրի մեջ—հոգիս տված խավարին
Եվ էլ չառնել հարություն քեզ պես, օրինյալ՝ Տեր իմ, Տե՛ր:

Ու մահանալ խավարում մռայլ, տարտամ ու անշող
Եվ չսպասել քեզանից մաղթանք, շնորհ ու զղջում,
Այլ պատկերը քո պայծառ անվերջ կրել իմ հոգում,
Հավատամքով միատարր ըմպել լույսը քո հոգու...

Ների՛ր, ներում շնորհիր խռովահույզ իմ հոգուն.—
Որ ես ապրեմ քո հոգու լուսավարար անդորրում:

ՍՄԲԱՏ ՍԱՐԿԱՎԱԳ ԱՐԻՍՏԱԿԵՍՅԱՆ

